

Strid med lovligt indgaaede Overenskomster, som endog er underskrevet af Statens Forligsmænd. Det er ikke et tilfældigt Stykke Papir, den Overenskomst, der bestaar i Skotøjsindustrien, og som sikrer Arbejderne en vis Timeløn, visse Akkordpriser og en vis Arbejdstid. Den er gennemført, ikke under Arbejdernes Jubel, thi de ønskede ikke de Lønnedsættelser, de fik i Februar 1922, den er gennemført under Medvirken af Statens Repræsentanter, Statens Forligsmænd. Hvad disse har sat deres Navn under, skulde dog have Lov til at gælde indtil disse Overenskomsters Udløb, og det er en uforvarlig Fremgangsmaade og ganske urimeligt, at man, fordi den Industri, som disse Arbejdere tilfældig tilhører, er ramt af en usund Konkurrence udefra og ønsker en Beskyttelse mod denne Konkurrence, siger til denne Industris Arbejdere: Saa har I værsgod at nedsætte jeres Løn, for at jeres Fabrikker og I selv kan faa en vis Grad af Beskyttelse! Det er uforvarligt og i alle Henseender forkasteligt, set fra det Synspunkt, hvor man mener, at lovlig indgaaede Overenskomster har nogen Værdi. Hvis det i dette Tilfælde lader sig praktisere, hvis man er i Stand til at tvinge Skotøjsarbejderne til at gøre de urimelige Indrømmelser, som her kræves, ja, saa er Banen fri for den groveste Vilkaarlighed overfor Arbejderne, ikke blot i dette, men i alle Fag.

Der faldt fra det ærede Medlem Hr. Pürschel Bemærkninger, hvori han bebrejdede mig, at jeg havde sagt, at dette Forlig blev lavet af Hensyn til Ministeriet. Dette Forlig var, sagde det ærede Medlem Hr. Pürschel, en Ordning, som hvilede paa saglig Grund. Det er dog min Overbevisning, at der indenfor det konservative Folkeparti, i alt Fald indenfor Industrien, er et stærkt Ønske om at bevare den Importregulering, som hidtil var gældende. Naar man ikke kunde gennemføre dette, var det jo Modstanden fra Venstre, der førte det med sig, og som altsaa satte Ministeriets Liv i Fare igen — det har jo været i Fare før.

Jeg hørte med Interesse den ærede Ordfører tale om Importreguleringen, og han havde jo meget ondt at sige om denne. Jeg kan huske, at da den var blevet gennemført, holdt Venstres Ordfører en Tale ude i sin Valgkreds, og da sagde han egentlig

ikke noget videre mod Importreguleringen, da sagde han bare — ifølge „Viborg Stifts Folkeblad“, som refererede hans Tale —: Importreguleringen er et Skridt til Siden, som det er blevet sagt, men det var Prisen for at beholde Ministeriet Neergaard. Det var ærligt og rigtigt, Importreguleringen var Prisen for at beholde Ministeriet Neergaard. Og saa gik man ud og angreb Importreguleringen, man søgte ikke at opretholde det, som skulde sikre Ministeriet Neergaards Liv, en skøn Dag stod man altsaa overfor, at Livet igen var truet, og nu er det Krisetold, mægtig Toldbeskyttelse, der er Prisen for Ministeriets Liv. Det bliver dyrere og dyrere, hver Gang Venstre rager i Klammeri med det konservative Folkeparti. Sørg dog endelig for at bevare Husfreden den Smule Tid, der endnu er tilbage af Samlivet! Det bliver ellers dyrt for hele Befolkningen, dyrere, end Befolkningen har Lyst til at betale det. Dette minder jeg den ærede Ordfører om, da han nu er kommet i Tanker om saa mange Grunde, som taler imod Importregulering; for nogle Maaneder siden, den Gang den var vedtaget, havde man kun een til Gunst for den, og den var god nok, nemlig den Grund, at det var for at frelse Ministeriet Neergaards Liv.

Ja, for at frelse dette Liv staaer vi altsaa nu for at gennemføre det slettest mulige Forlig, man kan tænke sig. For at frelse Ministeriets Liv møder man op med saadanne urimelige Krav til Skotøjsarbejderne som dem, jeg nu har omtalt, og som man ikke kan have den allerringeste Forhaabning om at se gennemført, hvorfor ogsaa det Stykke Kriseværn, man her taler om, bliver en ren Dekoration, og intet som helst andet.

Pürschel: Til det ærede Medlem Hr. Stauning ønsker jeg kun at bemærke, at vi naturligvis er af den Opfattelse, at det er godt og fortjenstfuldt at overholde en Overenskomst. Det, man fra vor Side i sin Tid bebrejdede Havnearbejderne, var dette, at de brød en Overenskomst, men noget saadant er der jo ikke Tale om her. Her er ikke Tale om andet, end at der kommer en Henstilling til de paagældende om at give Afkald paa en Overenskomst, saaledes som det ærede Medlem meget rigtigt selv